

Introit: „**Odhod'te od sebe všechny nevěrnosti, jichž jste se dopouštěli, a obnovte své srdce a svého ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský? Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obrát'te se tedy a budete žít.**“ (Ezechiel 18, 31-32)

Píseň 607

Modlitba

Čtení: Zacharjáš 7

Píseň 440

Text kázání: Slova Pána Ježíše: **Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi.**

(Lukáš 6, 31)

Bratři a sestry,

pro dnešní kázání jsem si vypůjčil název ze známé české komedie. Akorát jsem tam zaměnil jedno slovo. **Což takhle dát si** (ne špenát, ale) **půst?** Ve středu nám začala postní doba před Velikonocemi. A pokud mě paměť slouží, tak loňská postní doba nám tak trochu korespondovala s vyhlášením nouzového stavu. Ta situace v naší zemi se ale od loňska v souvislosti s pandemií moc nezlepšila. Naopak spíše zhoršila. Oproti jiným státům je u nás situace spíše kritická. A člověka samozřejmě v té souvislosti napadne otázka, *co v té naší zemi děláme špatně? Jak tomu máme rozumět?* Každý z nás by mohl jistě dát mnoho odpovědí, nadávat na vládu, na selhávající politiky, na špatnou koordinaci hygieny atd. Pravda je ale taková, že si má každý sáhnout do svého vlastního svědomí. Ano, jsou tu ti, kteří dodržují veškerá opatření, a díky jim za to, ale těch je asi velmi málo. Když potkáte v supermarketu člověka, který se baví s druhým, že je na nemocenské, protože má covid, pak to hovoří za všechny nezodpovědné. A je víceméně jasné, že kdyby se každý choval zodpovědně a ohleduplně vůči druhým a dodržoval to, co má, pak jsme s čísly nakažených na minimu. Tak jako u států, kde jsou zodpovědnější a ohleduplnější. Takže ta cesta jak z toho ven, existuje. Kdyby se všichni řídili podle slova Pána Ježíše: **Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi**, pak jistě dojde k uzdravení.

Ten problém, milí přátelé, je ale mnohem hlubší. Ta čísla, která jsou u nás kritická, totiž souvisí s hlubokou duchovní bídou našeho národa. Vidíme kolem sebe bezohlednost, sobeckost, opovrhování druhými, mnozí jsou nemilosrdní, naštvaní, rozhádání, nevděční a remcající. Po druhých chceme, aby se nějak chovali, ale sami se tak mnohdy nechováme. Jako křesťané vyzýváme k modlitbám, modlíme se, ale výsledky nejsou valné. A teď samozřejmě někdo může říct, **vyhlasme půst!** Ano, půst je taková modlitba na druhou. V postech jistě byly vybojovány nejedny duchovní zápasy a uzdravení. A mohli bychom tady o půstu říci jistě mnoho, vydat různá svědectví, jenomže co je vlastně pravý půst? Je to jen odříkání se jídla, alkoholu, různých zálib? Je to jen sypání si popela na hlavu a rozjímání např. nad cestou Pána Ježíše na Golgotu? Nikoliv. Pravý půst znamená skutečnou změnu v srdci člověka. A půst bez této proměny, bez pokání, bez odvrácení se od zlých cest, bez opravdového obrácení se k živému Bohu, takový půst uzdravení a život nepřináší.

Své by o tom mohl říci právě **prorok Zacharjáš**. Izraelský národ pobýval již 70 let v babylonském a perském zajetí. A samozřejmě každým rokem vyhlíželi, kdy už se budou moci vrátit do své země, do Jeruzaléma a na Sion. Kdy přijde to vysvobození. A právě kvůli tomu, že byli neustále v tomto zajetí, tak vlastně kněží pro celý národ vyhlašovali čtyřikrát do roka půst. **Postili se čtvrtý, pátý, sedmý a desátý měsíc.** A dělali to tak každý rok a stejně se nic neměnilo! A ti nejstarší, kteří věřili v brzký návrat do své země, ti se ho nedočkali. Zemřeli v té cizí zemi. My jsme se také zatím nedočkali vysvobození z nákazy a máme již přes 19 tisíc mrtvých, kteří se nedočkali uzdravení. Jak dlouho to bude ještě trvat? A co je zatím náš jeden rok proti 70ti letům izraelského zajetí?

A pomůže nám, milí přátelé, tedy modlit se a postit se? Jistě by stálo za to, kdyby se v naší zemi vyhlásil **celonárodní půst**. Ale kdo by měl o to mezi i nevěřícím lidem skutečně zájem? A kolik vůbec křesťanů to bere vážně, když jsou vyzýváni už jen k modlitbám? A natož k půstu? Ještě asi nejsme zcela na dně, ještě nám asi stále nedochází, že jsme ve válce na život a na smrt. Ale když jsme u nás křesťanů, kteří bychom měli pozvednou prapor k duchovnímu a modlitebnímu boji, potřebujeme vidět, že to má opravdu smysl. A potřebujeme najít klíč k vysvobození ze zajetí zákeřného viru. Myslím, že právě v knize proroka Zacharjáše v 7. a 8. kapitole můžeme najít správnou odpověď, správný postup, co dělat. Můžeme zde spatřit, že je to Bůh, který rozhoduje o našich životech. Nikoliv virus. Bůh je mocnější! Můžeme spatřit, že je to Bůh, který nás může vysvobodit a uzdravit! Ale my se k Němu potřebujeme skutečně obrátit. Tak jak jsme to četli v úvodu u proroka Ezechiele: „**Odhod'te od sebe všechny nevěrnosti, jichž jste se dopouštěli, a obnovte své srdce a svého ducha. Proč byste měli zemřít, dome izraelský (český)? Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obrát'te se tedy a budete žít.**“ A právě prorok Zacharjáš se k Hospodinu obrátil, Dotázal se Ho: „**Mám se nadále pátého měsíce oddávat pláči a odříkání, jak jsem to po léta činil?**“ Jak vidíme, Zacharjáše už nenaplnuje taková forma půstu. Už je z toho unavený.

Nevidí po letech žádné výsledky, nevidí v tom smysl. Místo toho, aby ale rezignoval, udělá ve své zbožnosti něco jinak. Začne se dotazovat Hospodina. A Hospodin mu odpoví: „**Řekni všemu lidu země i kněžím: Když jste se postili a nařikali páteho a sedmého měsíce, teď už po sedmdesát let, postili jste se opravdu kvůli mně?** Možná tomu slovu nerozumíme. Co zde po nás Bůh vlastně chce? Pomůžeme si slovem z Izajáše 58: „**Proč se postíme, a nevíš si toho? Pokořujeme se, a nebereš to na vědomí.**“ **Právě v den, kdy se postíváte, hovíte svým zálibám...Postíte se jenom pro spory a hádky.** A apoštol Jakub ve své epištole dodává: **prosíte nedobře, jde vám jen o vaše vášně.** O čem to, bratři a sestry, mluví? Že se někdy před Bohem chováme jako umíněné děcka! Bůh nám říká, **nechod' tam, nedělej to a to, nebud' na druhé zlý.** A co my po Bohu chceme? Já už jiný nebudu, nechci se měnit, zůstanu svůj, budu si dělat, co chci, ale ty mě, Bože, už konečně uzdrav, ať můžu jít zase za svými vášněmi a dělat to, co se mě líbí. Pokud to takhle je v našich srdcích, pak samozřejmě nemůže přijít Boží slitování! V té 7. kapitole proroka Zacharjáše jsme četli Hospodinovo slovo: **(Mému volání, mému nároku) jste odmítli věnovat pozornost, svěhlavě jste se obrátili zády a zacpali si uši, abyste neslyšeli. Srdce jste měli jako z křemene... Kdykoli volal, oni neslyšeli. Ať si volají, já je neslyším, praví Hospodin zástupů.** Jak vidíme, bratři a sestry, půst bez vnitřní proměny a bez smíření a vztahu s Bohem je zcela zbytečný.

A tak je zde otázka na nás, na tebe a na mě, zda i tvé a mé srdce v naší dnešní složité situaci zůstane taky jako z křemene? Anebo jestli náš půst bude opravdový. Jestli bude výsledkem hlubokého vnitřního obrácení. Vnitřní proměny. Myslím, že další Hospodinovo slovo, které slyšel Zacharjáš, mluví i k nám: „**Toto praví Hospodin zástupů: ... ať každý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování. Neutiskujte vdovu a sirotka, bezdomovce a trpícího, nikdo ať ve svém srdci nezamýšlí proti bratru nic zlého.** A v 8. kapitole si můžeme vzít další slova k srdci: **Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. Nezamýšlejte nikdo ve svém srdci proti bližnímu nic zlého. Nelibujte si v křivé přísaze. To všechno nenávidím, je výrok Hospodinův.**“ Všechna tato jednání mluví o lidském charakteru. A tak si každý sám polož otázku, jestli i tvůj charakter a tvé jednání a chování se Bohu líbí. Písmo nás vyzývá, abychom dorůstali v Krista. To znamená, aby náš charakter byl proměňován a byl Kristu podobný. A právě **v postním období máme jedinečnou příležitost se zastavit a obrátit se k Ježíši Kristu. Přiblížit se k Němu. Trávit s Ním čas, naslouchat mu, nechat se Jím proměňovat.** Když si představíte učedníky a všelijaké hříšníky, kteří se dostali za Ježíšovy služby na zemi do jeho blízkosti, když slyšeli Jeho slova, když vnímali Jeho lásku a moc, jejich srdce byla proměněna. Nemocní byli uzdraveni, těm, kteří vyznávali své hříchy, bylo odpuštěno. Byli šťastní a odcházeli domů šťastní. To samé ale můžeš prožívat ty i já. Vždyť na zemi je Duch svatý. Duch Kristův. Stačí se Mu otevřít, pozvat Ho a naslouchat Mu. My, bratři a sestry, nejsme sami o sobě schopni se změnit. Ale to, co potřebujeme, je se k té změně rozhodnout a říct Pánu: **nechci už žít ve zlosti a v nevděčnosti. Vyznávám ti, Pane, svou naštvanost, svůj neklid, svou pýchu a sobectví. Dej mi svého Ducha, abych miloval druhé víc než sebe, abych měl druhé za přednější než sebe, abych rozséval pokoj, naději a víru, učiň mě, Pane svým nástrojem.**

Budeme-li, bratři a sestry, s pokorou dávat prostor Duchu svatému ve svém životě, budeme-li se učit Mu naslouchat, budeme-li ze svého života odstraňovat to, co se Bohu nelíbí, pak může dojít ke změně. Je ale třeba začít každý ve svém srdci. A nevynucovat si to u druhých. **Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte napřed vy s nimi.** A právě s tou zodpovědností a ohleduplností bychom měli začít u sebe a od domu Božího. A co se týče postního období? Máme-li už dost nouzového stavu, zavřených obchodů, sportovišť, různé zábavy, pak jestli vám to pomůže, abyste nereptali, berte to jako půst. Respektování a odpírání si svých zálib může být pro tuto chvíli tím pravým postem, který povede k uzdravení a k životu.

A na závěr ještě jedno povzbuzení. Izraelci po 70 ti letech se vrátili ze zajetí. A tak se splnilo slovo zaslíbení, které Zacharjáš slyšel od Hospodina v 8. kapitole: **Toto praví Hospodin zástupů: Opět budou sedat na náměstích Jeruzaléma starci a stařeny, každý s holí v ruce pro vysoké stáří. Náměstí toho města budou plná chlapců a děvčat; ti si budou hrát na jeho náměstích. A váš půst se změní v radost.** Nechceme snad i my, aby byla zase plná náměstí, aby na lavičkách sedávali starci a stařeny, aby na hřištích a v tělocvičnách si hrály zase děti? Nechceme, abychom se zase sešli všichni s radostí na bohoslužbách a jiných setkáních? Pokud ano, pak jako křesťané jistě víme, co dělat. A jestli se to někomu zdá nemožné, v Božích očích je možné vše. A tak se ještě jednou ptám: **Což takhle dát si opravdový půst?** Tedy s tou vnitřní změnou. Amen. Píseň 500

Slovo poslání: Zacharjáš 8, 18-23

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej, se všemi námi. Amen. Píseň 406